

Sanger ved bautaeen over Eidsvollmannen Ole Svendsen Iglerød

FAGERT ER LANDET

Fagert er landet du oss gav,
Herre, vår Gud og vår Fader!
Fagert det stig av blåe hav,
soli ho sprett og ho glader,
signar vårt land i nord og sud,
soleis di åsyn lyser, Gud,
yver vårt Noreg i nåde.

Tidi ho renn som elv mot os,
fort skiftar sumar med vetter.
Fader, ver alltid Noregs los.
Radt til dei senaste ætter,
Herre, vår Gud, vårt Noregs Gud,
varda vårt land frå fjell til flud,
lær oss å gå dine vegar!

Signa då, Gud, vårt folk og land,
signa vårt strev og vår møda,
signa kvar ærlig arbeidshand,
signa vår åker med grøda!
Gud, utan deg den vesle urt
veiknar og visnar, bleiknar burt,
ver du oss ljuset og livet!

GUD SIGNE VÅRT DYRE FEDRELAND

Gud signe vårt dyre fedreland
og lat det som hagen bløma!
Lat lysa din fred frå fjell til strand
og vetter for vårsol røma!
Lat folket som brøder saman bu,
som kristne det kan seg søma!

Vil Gud ikkje væra bygningsmann,
me fåfengt på huset byggja.
Vil Gud ikkje verja by og land,
kan vaktmann oss ikkje tryggja.
So vakta oss, Gud so me kan bu
i heimen med fred og hyggja!

No er det i Noreg atter dag
med vårsol og song i skogen.
Um sædet enn gror på ymist lag,
det brydder då etter ploget.
So signe då Gud det gode såd,
til groten ein gong er mogen.

Sanger Ved Sykehjemmet

JA, VI ELSKER

Ja, vi elsker dette landet
som det stiger frem,
furet, værbitt, over vannet,
med de tusen hjem.
Elsker, elsker det og tenker
på vår far og mor,
:/: og den saganatt som senker
drømme på vår jord. :/:

Norske mann i hus og hytte,
takk din store Gud!
Landet ville han beskytte
skjønt det mørkt så ut.
Alt hva fedrene har kjempet,
mødrene har grett,
:/: har den Herre stille lempet,
så vi vant vår rett. :/:

Ja, vi elsker dette landet
som det stiger frem,
furet, værbitt over vannet,
med de tusen hjem.
Og som fedres kamp har hevet
det av nød til seir,
:/: også vi når det blir krevet,
for dets fred slår leir. :/:

AREMARKSANGEN

Are mark min kjære bygd
jeg synge vil dig sange.
I dine skogers stille skygd
jeg føler moderfanget.
Litt mørk og ensom vel du er
for en som ei dig kjenner.
For mig er du så lys og kjær
som dagen når den renner.

Din tunge sus fra skogens trær
min vuggesang er bleven.
Og siden har den fulgt mig nær
i glede, sorg og streven.
Men lys og skjønn du også er
langs Aras grønne strender.
Ditt kirkespir sig speiler der –
Vårt håp mot himlen vender.

I denne bygd min slekt har levd
og trådt de gamle stier.
Her har de lidd og stridd og strevd
med sorg og sut og kvier.
Nu hviler de i sunken grav
sin moder jord til ære.
Vi takker dem for hvad de gav –
Må vi det fremad bære.

Gud signe dig min kjære bygd –
langs Aras grønne strender.
Hos dig jeg funnet har min trygd.
Hos dig jeg hjemmet kjenner.
Her vil jeg leve all min tid
og virke til ditt fremme
din moderjord mig gjemme.